

ubrodelig Troskab, det lærer vor Herre Jesus Kristus os, idet han siger:

»Have I ikke læst, at Skaberen skabte dem fra til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kød.« Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive eet Kød.« Derfor hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.«

Og til Mændene siger Apostelen Paulus:

»I Mænd, elsker eders Hustruer, ligesom ogsaa Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den.«

Og til Kvinderne siger Apostelen Peter:

»Eders Prydelse skal ikke være den udvortes, men Hjertets skjulte Menneske med den sagtmødige og stille Aands uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt for Gud.«

Kommer iøvrigt under Eders daglige Samliv Apostelen Paulus' Ord ihu:

»Vorder velvillige imod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet Eder i Kristus« og fremdeles: »Siger Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn og underordner Eder hverandre i Kristi Frygt.«

Og endelig:

»Vaager, staar faste i Troen, værder mandige, værder stærke. Alt ske hos Eder i Kærlighed.«

At dette nu maa fuldbyrdes paa Eder under Eders Samliv, derom bede vi med og for Eder i Jesu Navn:

Kære himmelske Fader! Giv denne Brudgom og hans Brud Naade, Lykke og Velsignelse til Legem og Sjæl. Giv dem at elske hinanden med en inderlig Kærlighed og giv dem at tjene Dig troelig i alle Ting, saa at de her maa leve som dine kære Børn og engang samles hos Dig i de evige Boliger.

Hør os i Jesu Navn! Vor Fader, du som er i Himmelen o. s. v. Amen!

Fred være med Eder! Amen!

Udvalget enedes om at indsende Forslaget til Biskopperne, der snart skulde samles i København, samt til Kultusministeren. To af Udvalgets Medlemmer (Hr. Professor Torm og Hr. Pastor Welding) udarbejdede en Begrundelse, der blev indsendt tillige med Forslaget, og som lyder saaledes:

Undertegnede Udvalg, som af »Dansk Kvindesamfund« er anmodet om at træde sammen for at udarbejde et Forslag til et nyt Ritual ved Brudevielser, tillader sig herved at indsende medfølgende Forslag til de højerestående Biskopper med allerærbødigst Anmodning om at prøve det og, hvis det maatte befindes værdigt dertil, at anbefale det vil valgfri Benyttelse jævnsides med det hidtil benyttede Ritual.

Det, der har ligget »Dansk Kvindesamfund« og undertegnede Udvalg særligt paa Sinde ved denne Ritualforandring, har været dette: at faa Anvendelsen af Skriftordene om Kvindens Underordnelse under Manden afskaffet (af det gl. Ritual Ef. 5, 22—23, af det nye 1 Pet. 3, 1).

Det forekommer os, at, hvordan man end ser paa Sagen selv: Kvindens Underordnelse under Manden; om man mener, at der i Apostelens Ord herom er indeholdt en almenyldig Sandhed om Forholdet mellem Mand og Hustru eller ikke, et synes dog de fleste Kristne nu at være blevne enige om: at den Form, hvori Apostlene her udtrykte sig, er saa ejendommelig skarp, at den vanskelig kan finde Anvendelse til alle Tider. Vi holder for, at et saadant Skriftord, der har sin særlig skarpe Form efter de Tidsforhold, under hvilke det først blev sagt, ikke egner sig til at være Led i et

Ritual, hvor det, udtaget af sin Sammenhæng og som direkte Tiltale til de enkelte, bliver det Udtryk for Sagen, som Kirken vedkender sig.

Og det kan Kirken saa meget mindre gøre, som dette Ord i det brede Folk sikkert ofte er bleven misbragt til, at Mændene, med det som Hjemmel, tiltage sig en brutal Overhøjhedsret over Kvinden.

Vi have derfor enstemmigt vedtaget helt at udelade Ordene om Kvindens Underordnelse af Ritualet, idet vi vare sikre paa, at, som de stod, kunne de gøre og have utvivlsomt gjort Skade, medens paa den anden Side Udeladelsen af dem aldrig kan komme til at forrykke noget værdifuldt i Forholdet mellem Mand og Hustru.

En anden, ret vigtig Del af vort Forslag er den, at vi ligeledes udelade Ordene af 1. Moseb. 3, 16—17: Skriftordene til Kvinden og Manden efter Syndefaldet.

At der ved en festlig Lejlighed af alvorlig Art, som en Brudevielse er, ogsaa er Hentydning til det i Livet, som er svært, er i og for sig naturligt. Men særligt dette Ord egner sig ikke til at give dette Udtryk. Thi der kan mod Anvendelsen af dette Ord gøres gældende, at det er altfor tungt, saa der bliver en Disharmoni mellem dette og de andre Ord, som dér lyde. Dertil kommer det ubestridelige Faktum, at mange, især blandt Kvinderne, føle sig pinligt berørt, ved at Tanken om Barnefødslen fremdrages og betones saa stærkt ved denne Lejlighed. Hvad enten man anser denne Følelse for berettiget eller ikke, maa man dog vist anerkende det retfærdige i, at der gives saadanne Mennesker Mulighed for ved deres Vielse at faa benyttet et Ritual, hvori disse Ord ikke forekomme.

Endnu en af os foretagne Rettelse anse vi for ret væsentlig. Vi foreslaa, at Ordet: »Hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille« udgaar af Forbindelsen med Erklæringen af Ægteskabet og henflyttes til det Skriftord, hvor det hører hjemme, og som efter vort Forslag lyder under Skriftlæsningen.

Vi mene nemlig, at det er en særdeles uheldig Plads, dette Ord har faaet i de gamle Ritualer, i umiddelbar Forbindelse med Erklæringen. Thi udtalt paa dette Sted kommer Ordet ganske naturligt til at udbrede og opretholde den Misforstaaelse, at det er Præstens Erklæring over Brudeparret i den treenige Guds Navn, der er ensbetydende med Guds Sammenføjning, medens der jo i Virkeligheden tænkes paa deres sande og ærlige Hjærtens Forening for Guds Øjne. Dertil kommer, at idet dette Ord lyder som et Led af selve Erklæringen, faar det Udseende af, at Kirken dermed vedkender sig som sin Opfattelse, at Skilsmisse er umulig, hvad den dog ikke kan, da Jesus selv i et vist givet Tilfælde tænker sig den mulig. Men der, hvor vi have henflyttet Ordet, kommer det til Ægtefolkene som en indtrængende Formaning til dem om at holde fast ved Idealet i Ægteskabet: den fulde og dermed ubrodelige Sammenføjning.

Med Hensyn til Valget af de Skriftord, der forelæses, have vi jo som Følge af de her begrundede principielle Forandringer været nødt til at foretage forskellige Ændringer.

Den af os foreslaaede Skriftlæsning er ordnet saaledes, at der 1) begyndes med Ord, som gælde Forholdet i Almindelighed, 2) dernæst følge Ord særlig til Manden og til Kvinden og 3) til Slutning nogle Ord, der tale til dem begge om, hvordan de skulle udføre deres Ægteskab.

Vi bibeholde i 1ste Gruppe det nuværende Rituals Stykke af 1. Moseb. 1, sammentrængt og forkortet ligesom dér. Derefter have vi her indsat Herrens Ord fra Matth. 19, 4—6: Skaberen skabte dem fra Begyndelsen som Mand og Kvinde o. s. v.

I 2den Gruppe have vi kun bibeholdt en Del af det sidste Rituals Ord af Ef. 5, nemlig v. 25, idet vi mene,